

Afbetaling paa Gjalden, ere henførte til Reserverfonden og ikke til Activerne, naar Hensigten skulde være at tage dem ud igjen af Reserverfonden. Jeg kan ikke see nogen anden Bestemmelse med Reserverfonden, end at den er henlagt til at benyttes under extraordinaire Omstændigheder. Det er maaskee en feilagtig Anskuelse hos mig, det er meget muligt, men indtil jeg bliver bedre oplyst, maa jeg dog holde paa denne Mening. Jeg skal endnu gjøre opmærksom paa, at i Finantsforslaget for 1850—51 fandtes der et heelt Forslag om, hvorledes Ministerens Ret skulde være med Hensyn til Dispositioner over Reserverfonden. Der er udtalt ganske de samme Anskuelser, som jeg her har paaberaabt mig, nemlig at den kun skal være til Afbenyttelse under extraordinaire Omstændigheder, og der er tillige taget Forfægtighedsregler med Hensyn til, hvorledes der skulde forholdes, naar Ministeren var nødt til under extraordinaire Forhold at benytte Reserverfonden, uden at der var givet nogen Tilladelse dertil i Finantsloven, eller uden at Rigsdagen var samlet. Jeg troer, at man ved at gjenneamlæse dette Forslag vil komme til en klar Forestilling om, hvad en Reserverfond er. Det er med Hensyn hertil, at jeg har troet at maatte gjøre disse Bemærkninger.

Derefter fattes successive Affnitte IV. (Dresunds- og Strømtoldsintrader), V. (Tolds og Brævertintrader), VI. (Postvæsenet) og VII. (Udskellige, for hele Monarchiet sælles Indtægter) under Forhandling, og da Ingen begjæ-

rede Ordet, affstemtes den første Beslutning under hvert Affnit og vedtoges paa følgende Maade:

Beslutningen under IV (see Anhang A, Sp. 1443—44) eenstemmig med 40 Stemmer.

Beslutningen under V (see sammesteds) eenstemmig med 39 St.

Beslutningen under VI (see sammesteds) eenstemmig med 38 St.

Beslutningen under VII (see Sp. 1447—48) eenstemmig med 40 St.

Formanden: Jeg skal derefter sætte Affnit X, der angaaer Statsgjælden, under Forhandling.

Beskyld: Der findes under 6te Antegnelsespost under Statsgjælden følgende Ord: „ $\frac{1}{5}$ af 200 Rd. kunne passere“. Det er det samme Spørgsmaal, som var for ved Regnskabet for 1853—54, om nogle Obligationer, som Regjeringen fandt sig foranlediget til at opstige. Det vil sees, at denne Indstilling er forskellig fra den, som fandt Sted ved Folkethingets Beslutning angaaende de 400 Rd. i hiint Regnskab, som gik ud paa, at Posten ikke kunde passere. Man er saaledes i Folkethinget gaaet ind paa den Anskuelse, som blev udtalt i Landstinget.